

MÍT DOMOV A RODINU

“SAMOZŘEJMOST NEBO VZÁCNOST?”

PŘEMÝSLÍTE O PĚSTOUNSKÉ PÉČI? NAPADAJÍ VÁS OTÁZKY NA TOTO TÉMA A NEMÁTE ODPOVĚDI?

Být pěstounem znamená:

- nabídnout dětem vztah, stabilní místo, zázemí, domov
- najít dítěti místo ve světě, orientaci ve vlastní rodině
- předávání rodičovské zkušenosti
- otevřenost, vzdělávání, spolupráci
- radost, lásku, pochopení, toleranci
- laskavost i důslednost

BÝT PĚSTOUNEM ZNAMENÁ ŠANCI

Chcete-li být pěstounem a nevíte, kde začít ... ozvěte se, rádi Vám poskytneme více informací.

**Domov
A
Rodina**

Odborné poradenství a pomoc
při náhradní rodinné péči
www.centrumdar.cz
732 425 425 604 109 594

<http://odbor-socialni.kraj-lbc.cz/nahradni-rodinna-pece>

Manželé Olinka a Petr jsou lidé ve středních letech, kteří bydlí na menší vesnici v rodinném domě. Jejich dvě vlastní děti jsou už plnoleté a studují vysoké školy. Domů jezdí jen o víkendu. Manželé si vzali do pěstounské péče tříletou Natálku, o kterou už dva roky pečují. Ta po přesunu z ústavní péče k pěstounům úspěšně dohání deficit, který vznikl už v kojeneckém ústavu a projevoval se u ní neschopností navazovat sociální vztahy a nekomunikací s ostatními. Pěstouni jí dávají maximum péče a jako rodina společně čelí všem situacím, které nastávají v průběhu výchovy. Nejobtížnější chvíle přicházejí při společném kontaktu s biologickou rodinou, ale za pomoci doprovázející organizace, která v celém procesu pomáhá, vše postupně zvládají. Natálka je v rodině spokojená a do budoucna se může o pěstouny vždy opřít.

J. S. 42 let, VŠ, úřednice: „Po odchodu staršího syna na studia zůstalo doma najednou nějak prázdnno, ticho. S manželem sportujeme, jezdíme na výlety, máme se asi dobře. Tak jsme se prostě rozhodli – stali se pěstouny. Teď máme doma pětiletou holčičku, která byla v kojeneckém ústavu až do 3 let. Tak dlouho asi proto, že není úplně zdravá. Nám ale dělá velkou radost. A my jí snad také. Je to občas starost, která ale stojí za to.“

M. K., 8 let, základní škola. Do 5ti let byl u vlastní rodiny, pamatuje si zakouřenou místnost, křik, hádky. V pěti letech se dostal do dětského domova, spolu se sourozenci. Po roce jel na návštěvu k jedné „tetě“, která za ním chodila do domova. Návštěvy se opakovaly, až u ní zůstal. Je rád, že má klid a jednoho dospělého člověka, který ho má rád, takového, jaký je.

„Maminka říká, že jsem zlatej. Já vím, že někdy zlobím a nevím proč. Ale mamince to nevadí. Musím sice víc poslouchat, ale taky hraju fotbal a chodíme na výlety a mají mě rádi. Občas se vidím s bráchou, někdy se staví na návštěvu i moje vlastní máma – to jdeme ven. Rád se pak vracím domů - tam mám klid v pokojíčku, kam si můžu zalézt.“

Materiál vznikl v rámci projektu "Podpora standardizace orgánu sociálně právní ochrany Krajského úřadu Libereckého kraje", reg. č. CZ.1.04/3.1.03/C2.00010, který je financovaný z Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a ze státního rozpočtu České republiky. Nositelem projektu je Liberecký kraj.